

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558281376/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

»Qvinde eller Præst, vilde jeg maaskee troe, at der var Trolddom ved hiint Billede, som jeg modtog af Fjendehaand; men skille mig ved det, vilde jeg dog ikke for alle din Kirkes Helgenbeen og Martyrtænder tilsammen.»

»Det Offer forlanger ikke heller den hellige Kirke af Eder – hviskede Arrifred – for Trolddom frygter jeg ikke her, skjøndt man vel for har hørt noget Lignende; men hvad der gjør saa heftig en Virkning paa eders kongelige Sind, tilskriver jeg meget mere en venlig Indskydelse af eders Skytshelgen og Farfader, den benedidede Hertug Knud. Følg trøstig hvad slig hellig Indskydelse tilsiger Eder, og sørg for Rigets og Kronens Bevarelse ved en Formæling, som kan bringe Danmark som Eder Lykke og Velsignelse!»

»Det er dog kun Drømmerier og Tant Altsammen, – svarede Kongen – og hvo staaer mig inde for, at det Indtryk, hiint Billede har gjort paa mig, ikke forsvinder, som en anden Drøm, naar jeg seer hende virkelig. Men jeg vil tænke paa det. Gud befalet, Præst! Dermed gik Kongen ud af Skriftestolen, og da Ottensangen var forbi, reed han tankefuld tilbage til Slottet.

Neppes traadte Fru Helene og hendes Døttre ud af Kirken, ledsagede af Peder Strangesøn og Anders Grosøn, førend der hørtes en almindelig Mumlen mellem den nysgjerrige tilstimmende Almueklynge, som gjorde dem et hoist ubehageligt Følgeskab til Slottet. Forbitrede over denne Paatrængighed og uanstændige Forfølgelse, drog de begge de unge Riddere deres Sværde, og det var nær kommet til blodige Optrin, havde ikke nogle Riddere af Kongens Følge paa Valdemars Befaling redet tilbage og adsplitter den urolige Aamue, der peeb i Fingrene og udraabte plumpe og fornærmelige Ord mod den smukke pyntede Hex, som de kaldte hende: »hun forlokker Kongen og vil være Danmarks Dronning! – raabte de – tilbage til Sværrig med hende! hun har knækket Halsen paa sin Mand og staaer i Pakt med den Onde.»

Fru Helene troede, at hun skulde synke i Jorden af Skam, og hendes Døttre græd og klyngede sig angstelig til deres forbittede Fæstemænd. Afmægtig og bleeg som et Liig, bares den forfulgte Skjøne op paa Slottet. Hendes Stifsønner og Døttrenes Fæstemænd vare yderst opbragte over denne fornærmelige Behandling. Kongen befalede i sin Heftighed Sagen paa det Strengeste undersøgt. For hele Hofrets Øine erklærede han Fru Helene for den ærbøreste og ulaste-